1

‘செப்டிக்’

ஐயர் வீட்டு முற்றத்தில் உட்கார்ந்து, கண்முன் பரத்தியிருந்த நிலக்கடலைகளிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ‘நச் நச்’சென்று தரையில் உடைத்துப் பருப்புகளை முறத்தில் போட்டாள் தனபாக்கியம். மரகதபுரத்து அக்ரஹாரத்தில் இருந்த எல்லா வீடுகளுமே அவளுக்கும் அந்தச் சேரி மக்களுக்கும் அய்யர் வூடுகள்தாம். பெரிய அய்யரு, சின்ன அய்யரு, மாடிவூட்டு அய்யரு, கோவில் பூசாரி அய்யரு, கோடிவூட்டு அய்யரு—என்று அக்ரஹாரத்தில் பத்து வீடுகளுக்கும் அவர்கள் பெயர் வைத்திருந்தார்கள்; ஐய்யங்கார் ராமச்சந்திரன்கூட நாமம் போட்ட, சிவத்த அய்யரு தான். மரகதபுரத்தில் எண்ணி இரண்டே தெருக்கள்—ஒன்று அக்ரஹாரம், மற்றது ரெட்டியார் தெரு. சிவன் கோவில் ஊருக்குப் பொது. ஊருக்குத் தள்ளி ஓடிய பெண்ணாறுக்குக் கிழக்குப் பக்கம் கிராமச் சேரி—அதன் அருகில் வெட்ட வெளியில் மதுரை வீரன் கோவில்.

குந்தி உட்கார்ந்து மளமளவென்று நிலக்கடலைப் பயிர் களைச் சேகரித்துக்கொண்டிருந்த தனபாக்கியம் பக்கத்தில் நிழலாடியதால் தலை நிமிர்ந்தாள்—

அவள் மகள் மல்லிகா—

“இன்னாடி—ஒடம்பு தேவலையா? சுடு தண்ணி வைச்சிருந்தேனே—மேலுக்கு ஊத்திக்கினியா?”

“ம்—”

மல்லிகா முக்கிமுனகிக்கொண்டு தாயின் அருகில் உட்கார்ந்தாள்—நிரம்பி வழிந்த கர்ப்பத்தின் காரணமாய்க் குந்தி உட்காராமல் சப்பணமிட்டுச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

வயிற்றுக்குள் ஏதோ வேதனை இருப்பதைச் சோர்ந்திருந்த முகம் காட்டியது.

"இன்னாத்துக்கு இப்படி வெயில் நேரத்துலே இங்கே வந்தே? வூட்லே படுத்துக் கெடக்கிறதுதானே? கேப்பங்கஞ்சி வச்சிருந் தேனே, குடிச்சியா?"

தனபாக்கியத்தின் மூத்த மகள் மல்லிகா—அடுத்த கிராமமான சாலமேட்டில் பயிர்த்தொழில் செய்யும் தம்பிக்கே மகளைக் கொடுத்து, நாலில் இரண்டில் பாத்துக் கொள்ளுபவள். தலைச்சன் பிரசவம் என்பதால் இங்கு மரகதபுரத்துக்கு மகளைக் கூட்டி வந்து பத்து நாட்களாகின்றன. மல்லிகாவின் கணக்குப்படி பார்த்தால் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் பிரசவமாக வேண்டும். என்றாலும் முதல் நாள் இரவிலிருந்து 'இடுப்பைக் கடுக்கிறது' என்று மகள் சொன்னதால், பிரசவம் சுருக்க ஆகிவிடலாம் என்றே தனபாக்கியம் நம்பினாள்.

தாய் உடைத்துப் போட்டிருந்த பயிறில் நாலை எடுத்து வாயில் போட்டு மென்றாள் மல்லிகா.

"சும்மா எத்தினி நாழி படுத்துக் கெடக்கிறது? 'ஒடம்பு திமிறெடுத்துப் போவும்—கொஞ்சம் இப்படி அப்படிப் போயுட்டு வா'னு சாரம்மா சொல்லிச்சு; வந்தேன்... ஆமா, இன்னாத்துக்கு மல்லாட்ட உரிக்கிறே?"

"அம்மாளோட தங்காச்சி பட்டணத்துக்குப் பிரசவத்துக்கு வந்திருக்கில்ல—அதுக்கு மல்லாட்டப் பயிறு உருண்டையினா புடிக்குமாங்காட்டியும்...இன்னிக்கு அய்யரு பட்டணம் போறா ரில்லே...அம்மா கொடுத்தனுப்பப் போறாங்க...அதான் உரிக் கிறேன்..."

யாருடன் தனபாக்கியம் பேசுகிறாள் என்பதுபோல சமையல் கட்டு ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தாள் பங்கஜம்—அந்த வீட்டு எஜமானி.

"ஆருடி அங்கே, தனபாக்கியம்?"

"எம்மவ தாம்மா"

பாட்டிலில் மோரை விட்டுக் குலுக்கி வெண்ணெய் எடுத்த வண்ணம் பங்கஜம் வெளித்தாழ்வாரத்துக்கு வந்தாள்.

"ஆரு? மல்லிகாவா? என்னடி, நேத்து ராத்திரி இடுப்பு வலிக் கிறதுன்னு சொன்னயாமே? பேசாமே படுத்துண்டு இருக்காம ஏண்டி அல்லாடறே?"

"இன்னாவோ தெரியலம்மா—மொணமொணனு வலிக்குது. ஒக்கார முடியல, படுக்க முடியல...ரோதனைங்க—"

"அப்படித்தாண்டி இருக்கும்—உசிரேன்னா சொமக்கறே? வயிறு கூட்டிக் குமிஞ்சுண்டு இறங்கிடுத்து...சுருக்கா ஆயிடும். கவலைப் படாதே—"

உள்ளே போன ஐந்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் ஒரு அலுமினிய தம்ளருடன் வந்தாள் பங்கஜம்.

"சூடா காப்பி கலந்திருக்கேன்—செத்த தெம்பா இருக்கும்" என்று சொல்லி தம்ளரை மல்லிகாவிடம் வைத்துவிட்டு, "ஆச்சாடி தனம்? நாழியாறது—அடுப்ப மூட்டி சட்டிலே மணலைப் போடு—ஐயா இதோ கிளம்பிடுவார்" என்று தனத்திடம் சொன்னாள்.

தனபாக்கியம் எழுந்தாள். இன்னொரு பக்கமாகக் கிடந்த இரும்பு அடுப்பில் விறகை நுழைத்து தீ மூட்டி, வாணலியில் நைஸ்மணலை இட்டு அடுப்பில் ஏற்றினாள். சூடு வந்ததும் பயறுகளை மணலில் கலந்து வறுக்கத் தொடங்கினாள்.

தனபாக்கியம் வறுத்துக் கொட்டிய மணலைச் சலித்து கடலைகளை எடுக்க, பங்கஜம் சல்லடையும் கையுமாய் அருகில் உட்கார்ந்தாள்.

"சீதாவுக்குக் கடலை உருண்டைனா உசிரு—ஒண்ணா எடுத்துத் தின்னு நான் பார்த்ததில்லை. நவ்வாலா எடுத்து வைச்சிண்டு, புஸ்தகம் படிச்சுண்டே திம்பா...பிள்ளையாண்டு இருக்கிற பொண்ணுக்கு தினுசுதினுசா பண்ணி கொடுப்பம்னா எங்கே முடிஞ்சுது? வடக்கே கண்காணாத தேசத்திலே இருந்தவ, பட்டணத்துக்கு வந்து ரெண்டு நாள்தானே ஆறது? உபரி பால் வாங்கிக் கொஞ்சம் திரட்டுப்பால் காச்சினேன்...பத்து மனோப்பூ பிழிஞ்சேன்...கடலை உருண்டை பிடிக்கத்தான் நேரமிருக்கும்...வேற என்னத்தைக் கொடுத்தனுப்பறது? வயக்காட்டிலேந்து இவர் திரும்பி வந்து சாப்டுட்டு பொறப்படறதுக்குள்ளே எல்லாம் தயாராக வேணும்...இல்லைன்னா கால்லே வெந்நீரைக் கொட்டிண்ட மாதிரி குதிப்பார்..."

அருமைத் தங்கைக்கு வகையாய் மசக்கைப் பட்சணம் அனுப்பத் திட்டமிட்ட பங்கஜம், ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் தனபாக்கியத்திடம், "ஏண்டி தனம்...நேத்திலேந்து இவளுக்கு வலிக்கறதுங்கறயே...டவுனுக்கு வேணா கூட்டிண்டு போய், லேடி

டாக்டர் கிட்டே எல்லாம் சரியா இருக்கான்னு கேட்டுண்டு வாயேண்டி—" என்றாள்.

"ஆங்...இன்னாத்துக்கு லேடி டாக்டரு! நா ஆறு பெறலியா? இன்னா பெரிய ப்ரஸவம்? வயகாட்டிலே வேல பண்ணிக் கிட்டே இருப்பேன்—இடுப்பு வலிக்கும்—சித்த ஒக்காருவேன்—புள்ள பொறந்துடும்...இதுக்கு என்னாத்துக்கு டாக்டரு? அப்டி வோணும்னா எங்க மருத்துவச்சி இருக்காள்லே...அவ பாத்துப்பா..."

"இப்போ காலம் மாறிண்டு வரதுடி தனம்—நீயும் நானும் பிள்ளை பெத்த மாதிரி இல்லே, இப்போ...பெரிய படிப்பு படிச்ச டாக்டர், அவஸ்தைப்படாத பிரசவம், எல்லாம் வந்துடுத்து... என்னவோ நான் சொல்றதைச் சொன்னேன், அப்புறம் உன் இஷ்டம்..."

இவளோடு பேசிப் புண்ணியமில்லை என்பதை உணர்ந்த பங்கஜம், சலித்த கடலைகளை அமுக்கித் தேய்த்து தோலை எடுத்த பின், "மளமளன்னு பொடைச்சி உள்ளே கொண்டு வா. நான் போய் பாகு வைக்கிறேன்" என்று சொல்லி உள்ளே போனாள்.

அன்று மாலை ஆறரை மணி இருக்கும்; மல்லிகாவுக்கு வலி எடுக்கத் தொடங்கியது.

நச்சு வலி பெரிய வலியானதும் அண்டாவில் வெந்நீரைப் போட்டு, பழந்துணி கொஞ்சம் எடுத்து வைத்து, மதுரை வீரனைப் பிரார்த்தித்து, மகளின் நெற்றியில் விபூதியை இட்டாள் தனபாக்கியம்.

வலி கண்டு நன்றாய் ஒரு முக்கு முக்கினால் பிள்ளை பிறந்து விடும் அனுபவத்தைப் பெற்றிருந்த அவள், மணி ஒன்பதை நெருங்கியும் மகளுக்கு முக்குவலி எடுக்காமல் போகவே தம்பியை அனுப்பிச் சேரி மருத்துவச்சியை அழைத்து வரச் செய்தாள்.

"இன்னாடி மவளே, ராயஸமாடறே?" என்று ஆம்பிளைக் குரலில் கேட்ட வண்ணம் கால்மணி நேரத்தில் மருத்துவச்சி உள்ளே நுழைந்தாள்.

பேர்தான் மருத்துவச்சியே தவிரவும், முறையாக ஏதொரு பயிற்சியோ, இல்லை விஷய ஞானமோ அந்தப் பெண்மணிக்குக் கிடையாது. என்றாலும் ஊருக்கெல்லாம் அவள்தான் மருத்துவச்சி. சுலபமாய் ஆகாத பிரசவங்களுக்கு அவள்தான் உதவ அழைக்கப் படுவாள்.

வந்தவள் மல்லிகாவின் வயிற்றை இரண்டு கைகளாலும் கீழ்நோக்கி அமுக்கிப் பார்த்தாள்—

"ஆவற நேரம்தான்...சுடுதண்ணி போட்டுட்டியா—துணிங்க எங்கே...? சரி சரி, வூட்டுப் பசங்களையும், ஆம்பளைங்களையும் வெளியே அனுப்பிச்சிட்டியா? அடுத்த வூட்டு ராசம்மா, சொக்கி ரெண்டு பேரையும் கூப்பிடுங்க..."

மருத்துவச்சி உத்தரவுகள் கொடுக்கத் தொடங்கினாள்—

மல்லிகாவுக்குப் பனிக்குடம் உடைந்துபோய் அரைமணி ஆகியும் குழந்தையின் தலை வெளியில் வராமல் போகவே மருத்துவச்சி காரியத்தில் இறங்கினாள்—

மல்லிகாவைக் குந்தி உட்கார வைத்து, எதிரில் தான் அமர்ந்து கொண்டாள். மல்லிகாவுக்குப் பின்புறமாகச் சொக்கியை இருக்கச் சொல்லி, இரண்டு கால்களாலும் இடுப்பில் ஓங்கிஓங்கி உதைக்கச் சொன்னாள்—

வலி தாங்காமல் மல்லிகா 'யம்மாடி...அய்யோ' என்று கதறும் போது, வயிற்றை மேலிருந்து கீழ்நோக்கி வேகத்துடன் அமுக்கிப் பயங்கரமாய் 'ஹோ'வென்று கத்தினாள் மருத்துவச்சி—

பயத்தில் வலி எடுத்துவிடும் என்ற ஒரு நம்பிக்கை—

ம்ஹூம். பலன் இல்லை.

ராசம்மாவை அருகில் அழைத்தாள் மருத்துவச்சி—மல்லிகாவின் தலைமுடியை இரண்டாகப் பிரித்து முன்பக்கம் கொணர்ந்து, பந்தாகச் சுருட்டி மல்லிகாவின் வாயில் அடைத்து, அதே சமயம், சொக்கியை உதைக்கச் சொல்லித் தானும் வயிற்றை அமுக்கினாள்—

மயிர் வாய்க்குள் திணிக்கப்பட்டதால் மல்லிகாவுக்குக் குமட்டல் எடுத்தது.

"நல்ல குமட்டுடி...நல்ல குமட்டு...குமட்டற குமட்டல்லே முக்கு வலி வரணும்...ஹூம்..."

வாயில் குமட்டல், இடுப்பில் உதை, வயிற்றில் நோவு, இவைகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து தாங்கவொட்டாமல் போன போது, மருத்துவச்சியும் சாமிவந்ததுபோல் ஹா ஹூ என்று கத்தத் தொடங்கிய சில நிமிஷங்களில் எல்லாம், மல்லிகாவின் பிள்ளை இவ்வுலகை எட்டிப் பார்த்து விட்டான்.

குழந்தையை இழுத்து, தயாராக இருந்த குறுவாளால் தொப்புள்கொடியை ஒரு அங்குலம் விட்டு அறுத்து, முடி போட்டு, தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு, பளிச்சென்று அறைந்து, அது அழத் தொடங்கியதும், வாயில் விரலைக் கொடுத்து சுத்தம் செய்தாள் மருத்துவச்சி.

வெந்நீரால் குழந்தையை அலம்பித் துணியில் கிடத்தினவள், மறுபடி மல்லிகாவிடம் வந்தாள்.

நஞ்சு விழவில்லை—

மேற்கொண்டு பத்து நிமிஷங்கள் போல் காத்த பிறகு, பொறுமை இழந்து, கையை உள்ளே விட்டு வயிற்றில் துழாவி நஞ்சை எடுப்பதற்குள் துடித்துப் போனாள் மல்லிகா—

"இன்னாடி இவ...இப்படி மாமாலம் பண்ணுறா...நா பாக்காத ப்ரஸவமா? தே—சும்மாக் கெட..." என்று அதட்டல் போட்டு, தன் வேலையை முடித்தாள் மருத்துவச்சி.

இடுப்புக்குக் கீழ் மல்லிகாவை வெந்நீரில் கழுவினதும் தரையில் வைக்கோலைப் பரத்தி, அதன்மேல் பழந்துணிகளை விரித்துத் தாயையும் சேயையும் படுக்க வைக்கும்போது மணி இரவு பதினொன்று.

மறுநாள் காலை மல்லிகாவுக்கு எழுந்து நிற்கக்கூட முடியாத படி எரிச்சல், வலி இருந்தது.

காலை மணி ஏழுக்கு பொடுதலை தழைகளை ஒரு கட்டு பறித்து வந்து வெந்நீரில் இட்டுக் கொதிக்க வைத்தாள் தனபாக்கியம். தண்ணீர் தளதளவென்று கொதிக்கும்போது நல்ல செங்கல்லை ரவைரவையாகப் பொடி செய்து வெந்நீரில் கலந்தாள். கொஞ்சம் ஆறின பிறகு மகளிடம் கொடுத்து, "இந்த வெந்நீர நெத்தம் ரெண்டு வேளை வைச்சுத் தாரேன்...இடுப்புக் கீழ்ழே ஊத்திக் கழுவிக்க...ரணம் ஆறிடும்..." என்றாள்.

அன்றும் மறுநாளும் மல்லிகாவுக்கு ரொட்டியும் சுடு பாலுந்தான் ஆகாரம்.

மூன்றாம் நாள் காலை மல்லிகாவால் ஓரளவுக்கு எழுந்து நடமாட முடிந்தது.

பொடுதலை வெந்நீரால் உடலைக் கழுவினாள். தாய் வேலைக்குப் போகாததைப் பார்த்து, "ஏம்மா...அய்யரு வூட்டுக்குப் போகத் தாவலை?" என்று வினவினாள்.

“நேத்து ராவுக்குப் பட்டணத்திலேந்து சேதி வந்து அம்மா பொறப்பட்டுப் போயிருக்காங்களாம்...சொல்லி அனுப்பிச்சா வந்தாப் போதும்னு அஞ்சலை புருஷன் செத்தமிந்தி வந்து சொல்லிட்டுப் போனான்...சின்னம்மா புள்ளை பெத்திட்டாங்க போலிருக்கு...அதான் அம்மா போயிருக்காங்க...”

மறுநாள் மல்லிகாவுக்குப் பத்தியம் போட்டாள் தனபாக்கியம். அன்று காலை மருத்துவச்சி வந்து குழந்தையைப் பார்த்தாள். தொப்புள்கொடி காற்று கொள்ளாமல் இருக்கிறதா என்று பார்க்க—பிள்ளையை மடியில் கிடத்திக்கொண்டு கட்டைவிரலால் கொடியை அழுத்தித் திருகினாள்.

‘வீல்’ என்று கதறித் துடித்தது குழந்தை.

‘காத்து, கீத்து இல்லே...ஆனா கொஞ்சம் சீழ் இருக்குது’ என்று தனக்குத்தானே முனகின மருத்துவச்சி, குடிசையின் சாணி மொழுகின தரையை நகத்தால் கீறிப் பெயர்த்து எடுத்து, சிறிது தண்ணீருடன் சேர்த்துக் குழப்பித் தொப்புள்கொடி மேல் தடவி விட்டு, “நாளைக்கு நா மறுபடி வரேன்” என்று சொல்லிப் போனாள்.

அடுத்த நாள் வந்தவள், கையில் கொணர்ந்திருந்த பொட்டலத்தைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு, குழந்தையை மடியில் கிடத்தினாள்.

“உம் மவனுக்காக நா நேத்து இன்னா லோல்பட்டேன் தெரியுமா? சுருட்டு யாரு புடிக்கராங்கனு தேடி அலைஞ்சி, சுருட்டுச் சாம்பலை வாங்கியாந்திருக்கேன்” என்றவள், பொட்டலத்தில் இருந்த சாம்பலைக் குழைத்துக் குழந்தையின் கொடிமேல் அப்பினாள்.

“இனிமே ஒண்ணுமில்ல ஆத்தா...கொடி பட்டுப் போலக் காஞ்சிடும்...நீ எப்படி இருக்கே? ரணம் ஆறிடுச்சா? பொடுதலை தழைத் தண்ணி ஊத்திக்கினியா? அப்ப என்ன...நல்லாயிடும்...சரி... என்னை அனுப்பிச்சு வையுங்க...”

ஒரு தட்டில் இரண்டு தேங்காய், அரை டஜன் பூவன் பழம், வெத்திலை பாக்கு, நாலு படி நெல், இரண்டாழாக்கு துவரம் பயிர், படி மல்லாட்டைப் பயறு முதலியவைகளோடு இரண்டு ரூபாய் காசும் கொடுத்து மருத்துவச்சியை அனுப்பினாள் தனபாக்கியம்.

அடுத்த ஒரு வாரத்தில் சாதாரண மனுஷியாய் நடமாடத் தொடங்கிய மல்லிகா, வீட்டுக் காரியங்களையும் குழந்தைக் காரியத்தையும் ஒண்டியாய்க் கவனித்துக் கொள்ளும் திறன் பெற்று விட்டதாலும், அய்யர் வீட்டிலிருந்து தகவலே வராததாலும், சமாசாரம் அறிய தனபாக்கியம் அக்கிரஹாரத்துக்குப் போனாள்.

போன அரை மணிக்கெல்லாம் அழுத கண்ணீரும் சிந்திய மூக்குமாய் அவள் வந்ததைக் கண்டு மல்லிகா பதறிப் போனாள்.

“இன்னாம்மா?...இன்னா சேதி?”

“நா என்னத்தேடி சொல்லுவேன்? அய்யரு வூட்டம்மா நேத்து தான் பட்டணத்துலேந்து வந்தாங்களாம்...அவுங்க தங்காச்சிக்கு ராசாத்திபோல மக பொறந்துச்சாம்...ஆனா ரெண்டா நாளே என்னமோ சீக்கு வந்து பூடுச்சாம்...சீத்தாம்மா எளுந்திரிக்காம துக்கமா படுத்துக் கெடக்குதாம்...அம்மா ஆடிப்போயிட்டாங்கடி...”

தூக்கிவாரிப்போட அய்யர் வூட்டுக்குத் தானே ஓடினாள் மல்லிகா.

இவளைக் கண்டதும் ‘ஹோ’வென்று கதறிவிட்டாள் பங்கஜம்.

“ஊர் ஒலகத்திலேயே பெரிய டாக்டர்தான் பிரசவம் பார்த்தார்...இருந்தும் என்னாச்சு?...தொப்புள்கொடி ‘செப்டிக்’ ஆகி, ஒரே நாள் ஜுரத்திலே கொழந்தை போயிடுத்துடீம்மா... எங்காத்துத் தங்க விக்ரஹத்தைப் பறிகொடுத்துட்டோம்டீ...”

பங்கஜம் கதற, மல்லிகாவின் துக்கம் தாங்க முடியாமல் போய், அய்யர் வூட்டம்மாளோடு அவளும் சேர்ந்து அழ ஆரம்பித் தாலும், பாதியில் நிறுத்தி, “அதென்னம்மா தொப்புள்கொடி ‘செப்டிக்கு’?— சாணி வைக்கக் கூடாதா? இல்லே சுருட்டுச் சாம்பல் அப்பக் கூடாதா? பட்டணத்திலே சுருட்டுக் கூடவா கெடைக்காது?” என்று, தன் மன ஆத்தாமையை வெளிப்படுத்தி விட்டு, மீண்டும் தொடர்ந்து அழுதாள்.

— கணையாழி, 1979